

Sygn. akt VI Gz 230/16

POSTANOWIENIE

Dnia 24 października 2016 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Andrzej Borucki

Sędziowie: SO Anna Harmata (spr.)

SO Marta Zalewska

Protokolant: Małgorzata Florek

po rozpoznaniu w dniu 24 października 2016 r. w Rzeszowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) S. G., (...) spółka jawna w S.

przeciwko (...) SA w W.

o zapłatę

na skutek zażalenia powoda na postanowienie Sądu Rejonowego w Tarnobrzegu V Wydziału Gospodarczego z dnia 16 czerwca 2016 r., sygn. akt V GNC 485/16

postanawia: oddalić zażalenie

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 16.06.2016r. Sąd Rejonowy w Tarnobrzegu V Wydział Gospodarczy stwierdził swoją niewłaściwość i przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu w Zamościu Wydziałowi V Gospodarczemu. W uzasadnieniu wskazał, iż w dniu 18 maja 2016 roku powód wniósł przeciwko pozwanemu pozew o zapłatę kwoty 369 złotych tytułem odszkodowania z polisy OC sprawcy szkody w związku ze zdarzeniem drogowym z udziałem uszkodzonego który na powoda powyższe uprawnienie przelał. Uzasadniając właściwość Sądu powód wskazał na miejsce wykonania zobowiązania – rachunek bankowy powoda w S..

Sąd Rejonowy powołując art. 20 ust. 1 i art. 34a ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (w brzmieniu od dnia 24.01.2016r.) wskazał, iż z treści art. 34a wynika, iż przelew wierzycielności nie wpływa na właściwość Sądu. Regulacja ta znajduje bezwzględne zastosowanie, skoro sprawa wpłynęła do Sądu po dniu wejścia w życie przepisów zmieniających ustawę o ubezpieczeniach obowiązkowych i wprowadzających do niej m.inn art. 34a. Wynikająca z niego właściwość stanowi właściwość wyłączną sądów, a więc obowiązkiem Sądu jest jej badanie z urzędu. Z dokumentów załączonych do pozwu wynika, że uszkodzonym w zdarzeniu jest osoba fizyczna zamieszkała w B. stąd właściwym w niniejszej sprawie jest Sąd Rejonowy w Zamościu.

Powyższe postanowienie zażaleniem zaskarżył powód zarzucając naruszenie:

1) art. 509 par 2 kc poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i w konsekwencji przyjęcie, że na powoda mimo zawarcia umowy cesji wierzycielności nie przechodzi ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi,

2) art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 22.05.2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych poprzez jego niezastosowanie i w konsekwencji stwierdzenie braku właściwości Sądu Rejonowego w Tarnobrzegu, pomimo, iż jest to Sąd właściwy ze względu na siedzibę powoda (właściwość przemiana).

Na tej podstawie powód wniosł o uchylenie zaskarżonego postanowienia, ew. uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Tarnobrzegu do ponownego rozpoznania oraz zasądzenie na rzecz powoda kosztów postępowania zażaleniowego. W uzasadnieniu żalący przywołał orzecznictwo Sądu Najwyższego: V CSK 184/09, II CZP 17/05, III CZP 69/12. Wskazał, iż powód na mocy umowy cesji wierzytelności wstąpił w prawa zbywcy i bez przeszkód winien korzystać z dotychczasowych norm regulujących właściwość przemianą wynikającą z art. 20 w/w ustawy, roszczenie które przysługiwało uprzednio poszkodowanemu cedentowi przeciwko ubezpieczycielowi nie zmienia swego charakteru w następstwie dokonania przez poszkodowanego cesji na rzecz osoby trzeciej.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie. Przedmiotem żądania pozwu było odszkodowanie z tytułu kosztów najmu pojazdu zastępczego, źródłem więc roszczenia odszkodowawczego był czyn niedozwolony i wynikająca z niego odpowiedzialność ubezpieczyciela sprawcy szkody z tytułu oc posiadaczy pojazdów mechanicznych.

Mając na uwadze treść sformułowanych w zażaleniu zarzutów należy wskazać, że art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 22.05.2013r. o ubezpieczeniach obowiązkowych (...) – w brzmieniu obowiązującym od 24.01.2016r stanowi uregulowanie szczególne (lex specialis) w zakresie właściwości miejscowej sądów dla powództw wynikających z umowy ubezpieczenia obowiązkowego. W sprawach z powództwa wynikającego z ubezpieczenia obowiązkowego oc o właściwości miejscowej decyduje miejsce zamieszkania (albo siedziby) pozwanego, poszkodowanego lub uprawnionego z umowy ubezpieczenia, nie zaś siedziba (miejsce zamieszkania) wierzyciela, co w chwili obecnej już jednoznacznie wynika z art. 34a w/w ustawy, znajdującego zastosowanie w sprawie. Zawarcie umowy przelewu wierzytelności nie prowadzi do zmiany sytuacji prawnej cesjonariusza, co zasadnie zresztą podnosi powód, dokonując jednak niewłaściwej interpretacji powoływanego orzecznictwa SN. Przelew wierzytelności na rzecz powoda nie jest podstawą dochodzonego roszczenia. Z chwilą cesji następuje tylko skutek w postaci nabycia przez następcę prawnego cedenta (poszkodowanego) przysługującej mu wierzytelności wobec jego dłużnika. Zmienia się zatem jedynie osoba wierzyciela, nie ulega zaś zmianie charakter roszczenia o zapłatę, będącego przedmiotem cesji (postanowienie SN z dnia 16.11.2012r. sygn. akt III CZP 69/12). Oznacza to, że w dalszym ciągu mamy do czynienia z roszczeniem z tytułu czynu niedozwolonego (ciągłość przedmiotowa), a mimo cesji powód nie staje się poszkodowanym w rozumieniu przepisów Ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych. Powód może jednak jako nabywca wierzytelności odszkodowawczej korzystać z właściwości przemiennej uregulowanej w art. 20 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, co za stanowiskiem Sądu Najwyższego w powołanych przez powoda postanowieniach przyjmuje Sąd Okręgowy w tej sprawie jednak tylko w granicach tej regulacji, co oznacza tylko tyle, że powołać się może na właściwość sądu miejsca zamieszkania poszkodowanego, tj. zbywcy wierzytelności (podobnie SO w Warszawie w postanowieniu z dnia 12.03.2014r sygn. akt XXIII Gz 1302/14, oraz w sprawie o sygn. akt XXIII Gz 25/14 i SO w Częstochowie w sprawie o sygn. akt V Gz 107/15, SO w Rzeszowie VI Gz 248/15). Należy podkreślić, że szczególny charakter przepisu art. 20 w/w ustawy wyłącza zastosowanie regulacji przewidzianych w art. 31 kpc do 34 kpc (podobnie SO w Lublinie w postanowieniu z dnia 13.09.2013r, sygn. akt IX GC 312/13).

Zważywszy jednak na datę wniesienia pozwu w tej sprawie, niezależnie od powyższych rozważań zastosowanie znajduje przepis art. 34a w/w ustawy jako lex specialis do przepisów kodeksu postępowania cywilnego i art. 20 cyt. Ustawy. Jak słusznie wskazał Sąd Rejonowy określona tam właściwość ma charakter wyłączny. Z tych też względów zarzuty dotyczące naruszenia przepisu art. 20 w/w ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych i art. 509 kc pozostają chybione, a rozważania prawne sądu II instancji odnoszące się do interpretacji przepisu art. 20 cyt. ustawy w aspekcie cesji wierzytelności pozostają w pełni aktualne w odniesieniu do art. 34a tej Ustawy. Dodać jedynie wypada, iż przepis art. 34a nie pozostawia już żadnych wątpliwości interpretacyjnych, kto jest „poszkodowanym” w przypadku przelewu

wierzytelności, ani też nie powołuje przesłanki „miejsca zamieszkania uprawnionego” dla określenia właściwości sądu, jak czyni to przepis art. 20 cyt. Ustawy.

Z tych względów Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 kpc w związku z art. 397 § 2 kpc orzekł, jak w sentencji.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)